



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia**

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

**Landsberg, Johannes Justus**

**Coloniae Agrippinae, 1630**

Vtî amans anima cælestis Hierusalem contempletur gloriam, vtq[ue] eius  
decorem desideret vehementer. Cap. VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Sed heu verum, & nimis verum est hoc dictum Apostoli: *Intus timores, foris pugnae* immò etiam, intus timores propter pericula fratrum falsorum, intus quoque sunt pugnae propter eos qui aperte virtutibus, & disciplinæ, & sanctæ charitati resistunt, & verissimum est quod Sponsa in Cantico amoris conqueritur dicens: *Filius matris meae pugnauerunt contra me*, dum quælibet optima anima volens piè viuere in Christo persecutionem patitur.

Et quid ultra dicam? Clementissime Pater cum quo & propter quem sustineo opprobria, & operit sæpe confusio faciem meam, de tantis iam nunc laqueis eripe me. *Libera me, & pone me iuxta te*, fiat manus tua dulcissime saluator meus, vt saluet me, & tunc *cutusuis manu pugnet contra me*. Vsq̄quo enim tu Domine qui omnia nosti, qui scrutaris renes, & corda omnium intueris, vsq̄quo inquam, oblitisceris me in finem, vsq̄quo auertis iucundissimam faciem dulcissimæ consolationis tuæ à me? Quamdiu ponam consilia in anima mea, dum propter multiplicium infidiarum laqueos vereri me oportet omnia opera, sciens etiam si nihil mihi conficius sum, me in hoc quoque non iustificari?

Benignissimæ Iesu obsecro te per humanitatem nostram, quàm dignatus es assumere, vt me de hoc exilio ouem tuam perditam pijs humeris tuis per crucem tuam ad patriam tuam & nostram, à qua heu cecidimus reportes. Respice vultu tuo misericordissimo animam, quàm ad te metipsam creasti, & saluam eam fac, quoniam intrauerunt aquæ multiplicium tribulationum vsq̄ ad ipsam. Infixa quoque in limo profundi, & non subsistens, de profundis clamo ad te, laboro clamans die ac nocte, rauca factæ sunt fauces meæ, deficiunt oculi mei, dum spero in te spes mea & Deus meus. In multitudine igitur misericordiæ tuæ exaudi me, & quia verè benigna est misericordia tua, secundum multitudinem miserationum tuarum respice in me. Et quia non in iustificationibus meis prosterno preces ante faciem tuam, sed in miserationibus tuis multis, iam iam de hoc sæculo nequã eripe me, & de miserijs meis multis, & transfer me ab æstu mundi ad amœna paradyssi, vbi glorioso ac desiderabili vultu tuo pasces oues tuas, vbi cubas in omni securitate, in meridie clarissimæ lucis tuæ, ô lucidissime & pulcherrime Christe Iesu.

*Vti amans anima cœlestis Hierusalem contempletur gloriam, vtque eius decorem desideret vehementer.*

## CAPIT VII.

**N**unc iã super te eleuare anima mea, & relictis infra te omnibus mutabilibus & querelosis causis, sursum cor habe ad illam matrem nostram cœlestem Hierusalem, ab omni querela liberam, de qua multi quidem multa gloriosa dixerunt, & adhuc locus est laudi gloriæ eius. Quis enim dignè te laudare poterit ciuitas tota laudabilis, tota solis laudibus vacans illius tui summi regis, quem dignè laudare nemo potest? Felix tu, & nimium felix, sine fineq̄ felix, quàm pulchra es & decora, quàm gloriosa es & beata. *Tota pulchra es, & macula non est in te*. Electa Dei ciuitas manu æterni artificis constructa, quis perpendere, quis referre potest ineffabilem, inestimabilem decorem ædificiorum, quæ construeris ex viuis & electis lapidibus candentibus & rubentibus, de sanguine agni incontaminati & immaculati, summè pulchri & summè diligendi, candidi & rubicundi Iesu? Huius purissimo cruore adornati sunt omnes lapides sanctuarij tui ciuitas sancta, huius cruce

Kkk

expolita

expolita, quia aliter non introissent in te incircumcisi, & immundi. Muri tui ex gemis micantibus multis & varijs, portæ tuæ ex margaritis optimis, plateæ ex auro purissimo. Mansiones tuæ plurimæ cœlestibus fundatæ saphyris, laterculis aureis coopertæ, quæ solos illos beatos recipiunt, quibus à suo rege sunt ante sæcula preparatæ, quia non est in te malus, neq; vitiosus, non est in te fermentum malitiæ & nequitiae. Nihil est in te, quod sit sanctæ delectationi contrarium: omnia bona simul sunt & iucunda. Pascuntur oculi ciuium tuorum amœnitate iucundissima, gramineis cespitibus nunquam marcentibus, floribus rosarum & liliorum, nunquam se mutantibus. præcipuè luce tua purissima, in cuius respectu lux nostra nox est & quædam vmbra, minimæ scintillæ inconprehensibilis splendoris minimè comparanda.

*Vt amans anima mirè rapiatur ex contemplatione quatuor elementorum, luminumque cœlestium corporum ad notitiam amoremque mansionum cœlicarum.*

## CAPVT VIII.

**L**ibet hic per elementorum considerationem ad tam miri luminis contemplationem ascendere, libet tenebrosa luce calcata ad illam lucidissimæ lucis ascendere mansionem.

Video igitur terram, quæ grauitate sua infimam se esse indicat. Nigra quidem in se est & obscura, non parum tamen de se decoris emittens, florida gramina, flores innumeros, arbores fructuosas, herbas aromaticas, & cætera innumera, quæ quamuis corruptibilia sint, corruptibiles tamen demulcent aspectus.

Proxima est aqua terræ leuitate & pulchritudine, quæ tam in fontibus quàm in fluminibus tantum iucunditatis habet, vt nullus locus sine aqua sit laudabilis & iucundus.

Super aquam proximus est aër liquidus, lucidus & perspicuus, cuius pulchritudine tantum humana natura delectatur, vt aëre conturbato, ipsa quoque naturaliter conturbetur.

Superiora sunt his omnibus sydera ignea, quæ tanto magis habent pulchritudinis & decoris quanto à corruptione terrena magis eleuata & separata sunt. Quantum inest decor luminaribus illuminantibus tenebras noctis, quanta iucunditas inuentibus illa? Quis vel vni stellæ aliquid simile videt in terra? Quam iucundus decor est lucifero, lucis primordia nuncianti?

Sed obscurat claritate sua cæteras stellas pulcherrima magnitudo & maxima pulchritudo corporis lunaris, patienter in se visus humanos admittens, nosq; candidissima sui claritate demulcens.

Superat autem & lunam & stellas fulgentissima claritate sua igneum corpus solis, aliquid in se cœleste & diuinum ostendentis, eò quod aciem oculorum nostrorum corruptibilium in sui considerationem nõ admittat. Quis dicere poterit pulchritudinem solis, qui in se videri non potest, quia ipse solus cor est mundi, principium caloris & luminis, omnia nutrens & illuminans quæ sub ipso sunt? Huc vsque oculis me ducentibus per ipsa elementa conscendi, & video ea quanto viciniora sunt cœlo, tanto plus claritatis & fulgoris habere.

Si ergo in his visibilibus infimis terrenis & corruptibilibus tantum est pulchritudinis & decoris, quid esse credam in illis invisibilibus, summis cœlestibus, & incor-